

Bilag 3.

Oversættelse.

Udenrigsminister Jens Otto Krag's indlæg i generaldebatten på De Forenede Nationers 15. plenarforsamling, den 28. september 1960.

Hr. Præsident.

Nedrustningen er i dag det mest betydningsfulde problem i international politik. Selv om frygten for nye våben og nye metoder i krigsførelsen hang truende over os allerede i tiden mellem den første og den anden verdenskrig, har risikoen ved at lade rustningsspørgsmålet henstå uløst aldrig været større end i dag. Beholdningerne af atomvåben vokser fra dag til dag, teknologiske opfindelser øger stadig atomvåbenenes virkekraft. Den menneskelige fantasi kan simpelthen ikke forestille sig den fuldstændige ødelæggelse, som en atomkrig ville kunne afstedkomme. Menneskehedens kommende generationer ville blive hjemsøgt af de fysiske følger af en sådan krig.

De mange forhandlinger siden den anden verdenskrig om almindelig nedrustning, standsning af kernevåbenforsøg, forhindring af overraskelsesangreb og udnyttelsen af det ydre rum har haft én ting til fælles: de bragte ingen resultater.

Den militære magtbalance betragtes som en stærk fredsbevarende faktor, men denne balance er altid usikker og truet af et fortsat rustningskapløb. Hver gruppe prøver at imødegå truslen ved at sætte enorme videnskabelige og tekniske hjælpemidler ind på at være i spidsen med hensyn til fremstillingen af nye våben og opfindelsen af nye metoder til at bringe disse våben frem til deres mål. Men også gennemførelsen af en nedrustning indebærer en risiko for forrykkelse af magtbalancen. Frygten herfor har hidtil været stærkere end frygten for følgerne af fortsat

oprustning. Her ligger utvivlsomt hovedgrunden til, at det ikke hidtil har været muligt at nå frem til en aftale.

Det skulle være muligt for militære og videnskabelige eksperter at udarbejde forslag til en række gradvise og tilstrækkeligt kontrollerede nedrustningsforanstaltninger på en sådan måde, at magtbalancen på intet tidspunkt ville blive forrykket. Før en ekspertundersøgelse af denne art kan iværksættes, vil det imidlertid være nødvendigt at forhandle sig frem til politisk enighed om det grundlag, på hvilket eksperterne skal arbejde. Sådanne forhandlinger må overdrages til en gruppe, som må nedsættes af denne plenarforsamling med henblik på at få genoptaget drøftelserne på det punkt, hvor de blev afbrudt i ti-magtskomiteen.

Om denne nye nedrustningskomité skal være lidt mindre eller lidt større end ti-magtskomiteen, er efter den danske regerings opfattelse ikke af større betydning. Det afgørende er dette: komiteen må være i stand til at arbejde effektivt, derfor må dens størrelse være begrænset. Den må være i stand til at arbejde realistisk med de foreliggende spørgsmål, derfor må den omfatte de vigtigste militære magter. For det tredje er det tænkeligt, at det kunne være nyttigt at tilføre komiteen et mæglende element ved, at lande som står uden for de store magtgrupper, er med i den. Et sådant nyt element ville meget vel kunne tilføre forhandlingerne ny dynamik.

Det forslag til almindelig og fuldstændig nedrustning, som blev fremlagt for nogle dage siden af formanden for Sovjetunionens